

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages .

de Sidste-
Sellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 3

1 Februar 1904

53 Aargang

Nødvendigheden af Evangeliets Gjengivelse eller et vigtigt Budskab.

Tale af Præsident C. D. Fjeldsted ved Konferencen i Kjøbenhavn den 13 December 1903.*

Det er med Urefrygt for min himmelske Fader og med Respekt for denne Forsamling, at jeg træder frem paa denne Plads, og jeg haaber, at Herren vil hjælpe mig med sin Aand, saa at det, jeg vil sige, maa blive overensstemmende med hans Villie; thi vore Venner maa forstaa, at det er ikke med os som med de Striftkloge, der om Fredagen nedskrive den Prædiken, de om Søndagen holde for deres Tilhørerkreds. Vi maa udelukkende stole paa Herrens Aands Vejledning, naar vi staa frem for tale om det, vi have annammet. Vore Brødre have før i Dag bevidnet, at Jesu Kristi sande Evangelium er gjengivet til Jorden; maasse en Del af vore Venner vil spørge, hvad Nytte eller hvad Trang der er til Gjengivelsen af Evangeliet, naar vi have haft det, lige siden det blev givet af Herren og Mesteren og derefter i en Aarrække overleveret fra Slægt til Slægt. Hvad gavner det, ville Nogle sige, at vi komme og fortælle dem, at Evangeliet er sendt gennem en Engel? Vi have den gode, gamle Bibel; i den findes fire Evangelister, som have skrevet fire Evangelier, og skulde det ikke være os nok, saa have vore Præster rundt om i Landet lavet en evangelisk Prædiken til hver Søndag hele Aaret igjennem. Vi have Evangelier nok og behøve ikke flere. Mine Venner maa forstaa, at de fire Evangelister, der have skrevet disse Evangelier,

* Stenografisk Referat af Søster Amanda Håkonson.

HISTORICAL SOCIETY
OF JESUS CHRIST
MAN'S OFFICE

udelukkende have skrevet en Beretning om Kristi Gjerning og det Evangelium, som Folket nød i den Tid, og de maa tillige forstaa, at Beretningen om en Ting er ikke det samme som Tingen selv. Hvad vilde det gavne Dem og mig, om vi satte os ned og læste i disse Evangelier om de Betsignelser, som Folket nød i de Dage, dersom vi ikke kunde nyde de samme Betsignelser? Gavner det den sultne Mand, som ikke har Noget at spise, at han har en Spisefjeddel, selv om den er fra det fineste Hotel og indeholder de mest udsøgte Retter? Vil det mætte ham, at han sætter sig ned og læser den? Vil det stille hans Sult at læse den, naar han ikke kan faa noget af det, den indeholder? Hvis jeg var sulten og læste i det Ny Testament, at Herren og Mesteren en Gang bespiste 5000 Mænd med nogle faa Fiske og Brød, vilde det da mætte mig at læse dette? Herren udsendte sine Disciple i gamle Dage og sagde til dem: „Gaar ud i hele Verden og prædikar Evangeliet for hele Skabningen. Hvo, som tror og bliver døbt, skal frelses, men hvo, som ikke tror, skal fordømmes. Og disse Tegn skulle følge dem, som tro: i mit Navn skulle de uddrive Uaander; de skulle tale med nye Tunger, de skulle tage paa Slangar, og dersom de drikke nogen Forgift, skal den ikke skade dem; paa Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes.“ Maa jeg nu spørge Dem, mine Tilhørere, hvad Nytte det er til for Dem og mig at læse om, at Disciplene bleve udsendte med Myndighed fra Herren og Mesteren for at prædike dette til Menneffene og for at forkynde dem, at de kunde blive døpte til deres Synders Forladelse af Mænd, som vare kaldede af Gud? Maa jeg spørge Dem, hvad vil det gavne mig, at jeg læser om disse Betsignelser, eller at vi læse om, hvad der skete paa Pintsefestens Dag, da Spørgsmaalet lød: „Hvad skulle vi gjøre, Mænd, Brødre? og Beden sagde til dem: Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til sine Synders Forladelse, saa skulle I faa den Helligaands Gave.“ Læg nu Mærke til, mine Venner, at det var Folk, som troede Vidnesbyrdet, der var fremlagt af Apostlene; det var gudfrygtige Mænd og Kvinder, som vare komne til Jerusalem for at tilbede paa denne Højtidsdag; de annammede Ordet, Herrens Aand var udgydt over Folket, og der blev en stor Glæde. Hvad gavner det nu Dem og mig at læse om det Privilegium, der blev givet til Folket i gamle Dage, naar vi ikke kunne nyde det? Hvis vi skulle kunne høste Gavn deraf, maa vi selv have den samme Lejlighed til at nyde de samme Ordinancer, hvorved vi kunne faa de samme Betsignelser, som bleve lovede de Hellige paa den Tid. Det nytter os ikke noget at læse om disse Ting, uden forsaavidt vi derved kunne blive oplyste om, hvorledes Folket havde det i gamle Dage. Nu komme disse „Mormon“-præster frem med dette mærkværdige Budskab og sige til Folket, at Himmelens Gud har sendt det evige Evangelium til Jorden ved en hellig Engel, som det er lovet i den gode, gamle Bog, Bibelen, og der er

176 **Uldster**, som bære det Vidnesbyrd til Folket i Skandinavien, at Himmelen Gud har talet til Menneffenes Børn i disse de sidste Dage. I Antediluvianernes Dage blev Noah sendt til Folket; han var enestaaende i sit Optraad til Verden. Han forkyndte, at saa siger Herren: Om I ikke omvende eder fra eders Synder, skal der komme en stor Syndflod og ødelægge eder allesammen. Han byggede Arken og gik ind i den, naar Herren befalede det. Maa jeg spørge Dem, kunde hele Verdens Bantro i de Dage forandre Rigtigheden af det Budskab, som Noah bragte Menneffene? Blev Resultatet ikke netop det, som han havde prædikeret for dem i 120 Aar? Kom det ikke, som han havde sagt? Nu lyder Budskabet til Dem, mine Venner: Ombender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til sine Synders Forladelse, at I maa blive beredte som en Brud til at møde Brudgommen, som snart skal komme herovenfra, den Herrens Herre og Kongernes Konge, som har al Magt i Himmelen og paa Jorden, som skabte Verden, og som frelste Verden. Hans herlige Tilkommelsesdag er nær for Døren. Ifølge Profeterne vil han komme og ifølge Englenes Vidnesbyrd, da han foer til Himmelen. Er det nu et Djævelik rimeligt at tænke, at en saa forunderlig Begivenhed som den, at den store Freds fyrste skal komme og bringe Hævn og Nidslue over dem, som ikke kjende Gud, og regjere paa Jorden i et Tusind Aar, at en saa forunderlig Begivenhed vil komme bag paa Menneffenes Børn, uden at de først have haft Lejlighed til at annamme Budskabet? Det er ikke i Overensstemmelse med Guds Handlemaade i gamle Dage at komme bag paa Menneffene. Nogle ville sige, at han skal komme som en Tyv om Natten. Ja, men kun over dem, som foragte Vidnesbyrdet og vedblive at være fremmede for det. Hvis nu det Budskab, som vi bringe Dem, er fra Himmelen Gud, hvilket vi paa det bestemteste kunne vidne, at det er, fordi han har aabenbaret det til os, vil da hele Verdens Bantro og hele dens Foragt for dette Budskab forandre det? Vil det hindre Himmelen Konge i at komme? Naar han kommer med sine mange Tusinde Hellige og tager Regjeringens Tøjler paa Jorden, vil da hele Verdens Bantro kunne forhindre det? Jeg siger Nej! Naar Brudgommen har sin Brud beredt, vil han komme og tage Regjeringen i sin Haand. Mormonismen er ikke Narrestreger, men et Alvorbudskab fra vor himmelske Fader, og den fortjener derfor ikke at være Gjenstand for Spot eller Spøg. Himmelen Gud har talet, og Evangeliet er gjengivet for aldrig mere at borttages, og det er dette, vi have den store Ære at forkynde vore Venner. Den sidste Taler sagde, at Herren vilde ikke gjøre Noget uden først at aabenbare sin Villie for sine Tjenere, Profeterne. Hvad er en Profet? Er det ikke en Mand, til hvem Herrens Ord lyder for derefter at opfyldes? Jo. Vi vide, at der er Profeter i Dag paa Jorden med Myndighed til at raabe: Bereder eder, thi Herrens Tilkommelsesdag er nær forhaanden. Maa jeg spørge

Dem, om al vor Vantro kan forandre Rigtigheden af Herrens Ord til sine Profeter? Maa jeg spørge Dem, om den Omstændighed, at Thomas var vantro og ikke vilde tro, at Jesus var opstanden, førend han stak sin Haand i hans Side og Fingrene i hans Naglegab, om den Omstændighed kunde forandre Rigtigheden af Jesu Opstandelse? Aldeles ikke; han var opstanden, og Thomas gif beskjæmmet bort. Vor himmelske Fader vil sine Børns Velsærd; han ønsker at velsigne Menneftenes Børn, og de ere alle hans Børn. Han er vor himmelske Fader, Fader til Dem og til mig, til alle vore Aander, og jeg siger Dem, at han ønsker at frelse sine Børn og at gjøre dem bekjendt med sine Vilkaar og give dem Lejlighed til at antage eller forkaste dem. „Na,“ siger En, „dersom det var et saa vigtigt Budskab, du taler om, saa kom ikke og fortæl os, at alle vore vise Mænd vilde forkaste det; de ere da Kristne og tro paa Bibelens Læresætninger; og dersom det var saa vigtigt, vilde de nok forstaa det bedre end J, som ikke ere Lærde.“ Maa jeg spørge denne Forsamling: Var det de Skriftkloge, som annammede Budskabet i Kristi Dage, eller var det de ydmyge Fiskermænd? Vi vide det allesammen. Benyttede Herren sig i gamle Dage af de Vise og Skriftkloge, naar han vilde udføre Noget? Nej, det gjorde han aldrig. Var Guds Kirke i gamle Dage yndet af Folket eller ildejet? Hvis De lede efter den blandt de ansete Sekter, saa ville De aldrig finde den. Guds Kirke vil ikke blive vel anset, før Herren og Mesteren kommer til Jorden igjen og tager Regjeringens Tøjler. Velsignet er derfor den Mand og Kvinde, som ikke forhærde deres Hjertes, men for hvilke det er magtpaaliggende at blive frelst og at vide, om Budskabet er Sandhed, som bøje sig paa deres Knæ, og, som Apostelen Jakob siger, spørge vor himmelske Fader, om det er af ham eller ikke. Jeg lover Dem, at hvis det er Deres Uttraa at kjende det, da skal De saa det at vide for Dem selv paa denne Maade; thi saaledes er det stet for os; men jeg vil ogsaa sige Dem, at hvis De ikke tør vove en Dyst mod Traditioner, mod Fordomme, mod Modstand, eller hvis De ikke tør vove at blive viste bort af Deres Benner, blive kritiserede og betragtede som Galninger, saa prøv aldrig paa at blive en Mormon; dertil kræves Mænd og Kvinder med Mod — ingen Kujon kan blive en Sidste-Dages Hellig.

Vi have prøvet og kjende Menneftene. Nutildags er det ikke saa vanskeligt at blive en Sidste-Dages Hellig, som det var i mine Ungdomsdage; da var det en livsfarlig Sag at tilhøre dette foragtede Folk. Nu have vi begyndt at bane Vejen, og Fordommene ere ikke saa stærke, som de have været. Jeg ønsker, at Herren vil velsigne de Oprigtige, og at hans Aand vil paavirke dem, at de maa komme og forene sig med os og paafynde Herrens Værk; thi det er gjenoprettet for aldrig mere at borttages. At Herren vil velsigne eder alle, er min Bøn i Kristi Navn. Amen!

Joseph Smith den Mormon-Profet.

Af Vidste Hugh F. Cannon, Præsident over den tyfte Mission.

II

Ofte er det vanskeligt at anerkjende Herrens Haand i de Prøvelser, der blive os paalagte. Særlig er dette Tilfældet, naar man i Livet omgives af Vanskeligheder paa alle Sider. Men naar saa de mørke Skyer trække bort, og Solen atter kommer frem, er det lettere for os at forstaa, at det, vi opfattede som et Tegn paa Herrens Bredde, i Virkeligheden var en Velsignelse.

Saaledes var det med Joseph Smith, Profetens Fader, og hans Hustru, Lucy Mack. Skjøndt de ikke vare opdragne i Luzus, manglede de dog Intet og kjendte ikke til den rigtige Fattigdom. Da de giftede sig, havde de deres eget Jordstykke, og Udfigterne syntes særdeles lovende, men paa Grund af en Vens Uærlighed mistede de kort efter hele deres Formue. I Haab om at kunne forbedre deres Stilling drog de fra Sted til Sted, men trods Flid og Arbejdsomhed lykkedes det dem ikke at bedre deres Kaar. Stadig krydsede Modgang deres Vej, og det var ikke saa underligt, at de tilsidst vare nærved at fortvivle. Den Gang vare deres Dine ikke aabnede for en underbar Fremtid. Hvorledes kunde de ogsaa have den ringeste Aelse om, at de i deres Fattigdom, ja selv ved deres Omflakken, tjente en af Herrens vigtige Henfigter? Der gaar et gammelt Sagn om en Esing*, som stod ved Bejen og forelagde Alle, der kom forbi, en Gaade. De, som løste Gaaden, kunde trygt drage videre, hvorimod de, som ikke løste den, vare fortabte. En engelsk Forfatter har sagt, at Naturen er en Esing, den fremsætter ogsaa Gaader. Naar Menneskene kunne løse dem, ere de i Sikkerhed; hvis ikke, ere de fortabte. Saaledes er Livet, og held dem, som løse Gaaden. Sandsynligvis har Joseph Smith den Vidre og hans Hustru ikke strax forstaaet Herrens Henfigt med de paalagte Prøvelser, men de ventede stadig med Haab og Taalmodighed paa bedre Tider, indtil Herrens Mening stod klar for dem, og det lykkedes dem, medens de endnu vare temmelig unge Folk, at løse Livets Gaade.

De vare altsaa udelukkede fra denne Verdens Rigdomme, men de havde faaet en større Gave, nemlig deres Børn. I Stedet for i dem at se en Byrde, der kun var til Besvær, betragtede de haardt prøvede Forældre dem som en Velsignelse fra Gud; thi ved dem vare de bragte nærmere til Naadens Trone. De havde ialt ti Børn, syv Sønner og tre Døtre. Det fjerde Barn blev født den 23 December 1805 i Landsbyen Sharon i Staten Vermont og blev kaldet Joseph efter sin Fader. Efter Jehis Ord i Mormons Bog† gav Herren sin Tjener Joseph, Patriarken Jakobs Søn, omtrent 3500 Aar før vor Tidsregning den Forret at skue ind i Fremtiden og se dette Barn, og det blev sagt ham, at det skulde bære hans Navn.

* Et Ord fra den græske Mythologi; i Talemaade: En, der taler i Gaader, forelægger vanskelige Spørgsmaal.

† 2 Nephi Bog, 3: 15-16.

Det er en mærkværdig, men ofte bevist Kjendsgjerning, at de, som ere valgte til at udføre et stort Værk, tidt ere Gjenstand for fjendtlige Angreb. Man kan ofte lægge Mærke til, at Personer, som senere blive fremragende Mænd, i deres Ungdom have haft overordentlige Banskfeligheder at kjæmpe imod. Saaledes var det ogsaa med denne Dreng. Er det for meget sagt, at Lucifer kjendte denne Mand, før Jorden blev dannet, den Gang, da den Ene havde valgt det Gode og den Anden det Onde? Hvis det forholder sig saaledes, er det let at forslaa, at Satan hadede sin mægtige Modstander fra den forrige Verden. I Bevidstheden om, at denne Dreng, hvis han vedblev at leve, vilde føre en uophørlig Krig mod Uretfærdighed, forenede alle Helvedes Magter sig for at ombringe ham. Fra sin tidligste Ungdom og til sin Død maatte han da ogsaa lide under Modstandernes Ophidselser og Forsølgelser, ja, selv i hans uskyldige Barndom rettede en Snigmorder sin Kugle mod ham.

Da Drengen endnu var lille, blev han angrebet af Tyfus, og i lang Tid syntes det, som om han ikke kunde blive helbredet. Da der endelig indtraadte en Bedring, viste det sig, at Feberen havde sat sig i Benet, der var saa ophovnet, at Lægen et Par Gange maatte foretage operative Indsnit. Sygdommen udviklede sig tilsidst i den Grad, at Lægerne mente det nødvendigt at amputere Benet, og det var kun Moderens indtrængende Bønner, der bevægede dem til endnu en Gang at forsøge at redde det. Paa den Tid var det endnu ikke Brug at anvende anæstetiske* Midler ved en Operation, og det var derfor langt farligere at foretage den end nu. Da Lægerne kom til Drengen, vilde han ikke lade sig binde, som det den Gang var Skik; heller ikke vilde han nyde Vin. Han laa i sin Faders Arme, medens hans Ben blev skaaret, og store Stykker af Knoglerne bleve fjernede.

Indtil sit fjortende Aar var han afholdt af Alle; der blev dog gjort et fejgt, men forgæves Forsøg paa at styde ham ved Nattetider; hvem der forøvede dette er imidlertid aldrig bleven opklaret.

Der findes kun saa blandt dem, som læse denne Artikel, der ikke have hørt om det Vidnesbyrd, som Kirkens Ældster aflægge over hele Verden, at Joseph Smith, da han endnu kun var fjorten Aar gammel, gik ud i en i Nærheden af sit Hjem liggende Skov, hvor han efter en inderlig Bøn fik Besøg af Gud, Faderen, og hans Søn, Jesus Kristus. Men neppe var dette sket, før han maatte udstaa en haard Kamp med Satans Magter. Han gik ud i Skoven i det Haab, at Herren vilde oplyse ham om den sande og saliggjørende Kirke; han kom tilbage med den af den Herre Jesus givne overraskende Dplysning, at den saliggjørende Kraft ikke fandtes i nogen af de Kirker, som den Gang eksisterede paa Jorden.

Denne Begivenhed har været et Emne for alle Digtene og Talere i denne Kirke, og hvorledes kunde man finde et bedre? Et Besøg paa Jorden af Faderen og Sønnen er en saa stor Begivenhed, at den tilfulde forklarer Alt, hvad der vedrørende den er skrevet og talt. Efter i flere Aarhundreder at have været tavse paa Grund af Menneskenes

* Sandjebøvende og mustelflappende.

Ulydighed kom de himmelfste Væsener atter ned og aabenbarede sig. Tiden var kommen, da den Bankundighed, der siden det store Træfald havde eksisteret om Gud og vort Barneforhold til ham, skulde spredes ved Evangeliets Sandhed, og da Menneskene atter skulde bringes i Forbindelse med deres Slaver, saa at de kunde forberedes paa Messias' Komme til Jorden, naar han skal komme som alle Kongers Konge og alle Herrers Herre. Det Arbejde, der maatte udføres før dette vigtige Tidspunkt, skulde nu begynde, og til Verdens Overraskelse forklarede disse guddommelige Personer den unge Dreng, at han var udvalgt til dette Værk. Hans Modstandere havde stedse indvendt, at dersom det havde været Herrens Hensigt at udvalge En til et saadant Værk, saa vilde han have valgt en Mand med Erfaring og Dannelse og ikke en ulærd, fjortenaarig Dreng. Men den hellige Skrift giver ikke denne Mening Medhold. „Thi mine Tanker ere ikke eders Tanker, og eders Veje ere ikke mine Veje,“ siger Herren, og det er en Kjendsgjerning, som er let at bevise, at Gud næsten altid har udkaaret unge, uerfarne Mænd til at føre sin Sag frem. Vi maa ogsaa erindre, at Joseph Smith ikke var nogen legemlig eller aandelig Undermaaler; hans hidtidige Liv havde givet tilstrækkelige Beviser paa, at han i en ganske overordentlig Grad var i Besiddelse af Talenter. Alt, hvad man kan sige imod ham, er, at han var ung og derfor uden Erfaring, men han var sagtnodig og lydlig, og hvis man gransker i den hellige Skrift, vil man let blive overbevist om, at Herren forlanger, at hans Tjenere særlig skulle være i Besiddelse af disse Egenskaber. Da den Almægtige begyndte at undervise ham i den unge Alder, var det derved muligt at uddanne ham efter den guddommelige Villie.

Man har ofte fremsat den Paastand, at enten var Drengen bleven bedraget, eller ogsaa havde han forsætlig løjet, da han sagde, at Faderen og Sønnen havde vist sig for ham. Hvis han havde løjet, maatte han jo have haft en Grund dertil; men man vil selv ved den nøjagtigste Undersøgelse af hans Liv ikke kunne finde en saadan. Ved at fremkomme med sin Paastand vandt han hverken Bisfald, Rigdom eller Venner, tværtimod; han tabte Alt og bragte kun Trængsler over sig selv og sine elskede Forældre og Søskende. For at bevise, at han var bleven bedraget, fremsfører man det Sted i Johannes første Brev 4: 12, hvor han siger: „Ingen har nogensinde stuet Gud“; man fremsfører ogsaa andre Steder til Bevis herfor. Det er overfor de Sidste-Dages Hellige ikke nødvendigt for at forsvare Joseph Smiths Vidnesbyrd at gjøre opmærksom paa, at disse Steder ikke ere rigtigt oversatte eller forstaaede; thi der findes Steder nok i Bibelen, som med klare Ord sige, at hellige Guds Mænd have set Herren og talet med ham. Hele Kristenheden har den samme Forpligtelse til at forklare disse Modsigelser som denne Kirkes Medlemmer; thi den foregiver jo at tro paa Bibelen. Der findes i den hellige Skrift flere Steder, som kunne anvendes imod Joseph Smiths Vidnesbyrd, men der findes endnu flere, som kunne anvendes i modsat Retning. Forfatteren af denne Artikel vil nødvendig sige noget imod Bibelen; thi denne Kirke anser den som inspireret af Gud; men vi tro som alle andre

fornuftige Mennesker, at den ikke i enhver Henseende er fuldkommen korrekt oversat. Og netop paa dette Punkt er der Steder, som trænge til en Forklaring. En saadan Forklaring have vi i den af Profeten Joseph Smith selv foretagne Oversættelse af den hellige Skrift. De ovenfor anførte Steder ere paa en for ethvert tænkende Menneske fornuftig Maade af ham oversatte saaledes: „Ingen har nogensinde stuet Gud, uden de, der tro.“ Verden godkjender ikke denne Oversættelse; men kan den give en bedre Forklaring paa den nævnte Modsigelse?

Foruden den af de himmelske Majestæter givne Oplysning, at Evangeliet i sin Fylde ikke var paa Jorden paa den Tid, blev Verden desuden belært om en anden og meget vigtig Sandhed. Medens Jesus færdebes blandt sine Disciple, sagde han ifølge Skriften: „Dette er det evige Liv, at de kjende dig, den eneste sande Gud, og ham, du udsendte, Jesus Kristus.“ I Aarhundreder har Verden troet, hvad Flertallet af de Kristne i vore Dage endnu tro, at Faderen og Sønnen ikke ere to Væsener med Legemer af Kjød og Ben, men derimod eet aandeligt Væsen uden Legeme eller Dele. Men denne Yngling paastod for fuldt Alvor, at han havde set de to, at de vare adskilte og ganske forskellige, og at hver enkelt af dem talede til ham og belærte ham. Han erklærede ganske bestemt, at hver af disse to Personer havde et Legeme, og at der var stor Lighed mellem dem. Naar man tager Frelserens ovennævnte Ord i Betragtning, kan man ikke højt nok vurdere Vigtigheden af denne Aabenbarelse; thi naar man har et aldeles galt Begreb om sin Skaber kan man ikke sige, at man kjender ham; men at kjende ham er det evige Liv.

(Der Stern.)

Mine kristne Brødre i Verden sige, at det er Daarskab — et Anfald af den yderste Galsskab at tro paa, at Vandet kan aftvætte Synder. Det kommer naturligvis ikke mig ved, hvad de sige; det er en Herrens Befaling; der er ingen Fejltagelse deri, den taler for sig selv. Herren siger: „Gjør dette eller hint, og dine Synder skulle blive aftvættede, udslettede af min Bog.“ Jeg grubler ikke over, hvorledes de tages bort; enten en Engel bringer dem frem for Herren og udvirker deres Forladelse, eller de synke ned i Vandets Dyb, slyde ovenpaa Vandet eller jpredees til Jordens fire Vinde. Herren siger: gaa ned i Vandet og bliv døbt, og dine Synder skulle blive aftvættede, og det er tilstrækkeligt for mig.

Brigham Young.

Vi dannede ikke vor Religion — den har dannet os — den fandt os, dannede os og gjorde os til, hvad vi ere. John Taylor.

I Jesus Kristus er det forklaret, at det Guddommelige ikke er nogen Modsigetning til det sande Menneskelige, men meget mere er dets Fuldeendelse.

Holger Rørdam.

De Sidste=Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 • Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Mandag den 1 Februar 1904

En højere Lov.

Grunden til, at saa mange endog oprigtige Medlemmer af Kirken finde det svært at leve i Harmoni med det Ideal, som Evangeliet fremholder, er udelukkende den, at de forsømme at handle mod hverandre, som Skriften siger. Naar der kommer en Kurre paa Traaden imellem dem, eller naar der indfinder sig en eller anden lille Grund til Klage, glemme de saa let deres Pligt. Istedetfor at forsøge at bilægge Sagen og at stifte Fred blæse de paa den lille Gnist, saa Luen flammer op, og de brænde sig til Slut selv derpaa.

Skriften lærer os, at det er vor Skyldighed at taale hverandres smaa Skrøbeligheder og forlade hverandre, da vi i Enrum bede om Forladelse for os selv. Den siger ikke noget om, at vi have Ret til at bagtale hverandre eller gjøre hverandre til Gjenstand for Spot. Intet Godt kommer deraf, men kun Bitterhed og Fortrød. Naar Nærigheden til Evangeliet kølnes hos Nogle, saa er Grunden dertil maaste ofte den, at der er stet et Brud paa de gjenfaldige hjertelige Følelser. Hvis Ilden skal brænde klart, maa Brændestykkerne samles. Spredes de, saa slukkes de snart hver for sig.

Selv om Brødre og Søstre skulde begaa Synd, snuble og falde, saa findes der ingen Undskyldning for at gjøre deres Fald dybere. Skriften viser os, hvorledes vi bør forholde os i saadanne Tilfælde. For det første skulle vi ihukomme den største af alle Visdomsregler: „Hvad som helst I ville, at Menneskene skulle gjøre mod eder, saaledes skulle I ogsaa gjøre mod dem.“ Den, som vil anvende denne Regel i sin Handlemaade overfor sine Medmennesker, kan ikke tage fejl. Og det er ikke umuligt at anvende den. Det er heller ikke svært. Hvis man blot sætter sig i sin Brøders eller Søsters Sted og spørger sig selv, hvorledes man kunde ønske at blive behandlet i lignende Tilfælde og under lignende Omstændigheder, saa vil man finde det rette Svar.

Men Skriften gaar videre. Den lærer os ogsaa, at det er vor Skyldighed at tilrettevise vor Modpart, som har handlet ilde, men en saadan Tilrettevisning skal først foregaa mellem dig og ham alene. Hvis dette har den tilfattede Virkning, er Sagen dermed en Gang for alle afgjort. Den er da gjemt og glemt og for evigt udslettet. Men vil han ikke høre dig, og det som Følge deraf er nødvendigt at tage andre Forholds-

regler, saa skal den Skyldige irettesættes i Nærberørelse af to eller tre Vidner. Hvis dette heller ikke er i Stand til at fremkalde Anger, Bedring og Ydmyghed, saa skal Menighedens eller Kirkens Domsomme indhentes.

Skriften anviser denne Fremgangsmaade som et Middel, hvorved Enighed, Fred og gode Følelser kunne bevares, og hvis man altid benyttede dette Middel, vilde man ogsaa føle større Tilfredshed og Lykke. Men det er saa let at følge Verdens Exempel og søge Hævn for enhver Forurettelse, hvor ringe den end er. Det er saa let at gjengælde Ondt med Ondt, Skjænd med Skjænd, Slag med Slag. Mange staa endnu under den lavere Lov: „Dje for Dje og Tand for Tand“, istedetfor at give sig ind under den højere: „Velsigner dem, som forbaude eder, gjører vel mod dem, som hade eder, og beder for dem, som krænke eder og forfølge eder.“ Og dog er det forgæves at kalde sig en Jesu Eftersølger, en Sidste-Dages Hellig, saalænge man ikke idetmindste forsøger at efterleve den højere Lov, som er givet os i Kristi Evangelium.

Besikkekke. Konferencepræsidenterne Lars P. Christensen over Aalborg, Niels C. Mortensen over Bergens, Søren D. Thompson over Malmø og James P. Olson over Sundsvall Konference ere hæderligt afløste, og i deres Sted ere følgende VEDSTER bestiftede til at præsidere:

John J. Blommann over Aalborg Konference.

Erick C. Henriksen over Bergens Konference.

James P. Olson over Malmø Konference.

August Erickson over Sundsvall Konference.

Forflyttelse. VEDSTE Lars P. Christensen i Aalborg Konference er forflyttet til Kjøbenhavns Konference.

Rettekse. Ved en Fejl er der i sidste Nr. under Utah-Nyheder kommen til at staa 30 Marsdagen istedetfor 50 Marsdagen for Christiania Grens Drettelse.

Utah-Nyheder.

Et Besøg til Nord Sanpete. Sanpete-Dalen blev først bebygget af de Sidste-Dages Hellige i 1848, da Manti grundlagdes ved Foden af Højen, hvorpaa Tømpet nu staaer, men det var først i 1854, da Skandinaverne begyndte at strømme ind i Dalen, at Nybyggernes Bestræbelser kronedes med Held. De første Beboere erklærede, at Klimaet var for koldt; thi mange af deres Kreaturer frøs ihjel i Løbet af Vinteren, og flere af Nybyggerne vare nær ved at friste samme Skjæbne; men saa kom Skandinaverne og begyndte at bygge varme Huse til sig selv og Stalde til deres Heste, Kvæg og Faar, hvad der strax forandrede Forholdene. Ephraim og Springtown grundlagdes noget senere tilligemed Mt. Pleasant, Moroni, Fairview, Fountain Green og Gunnison; og disse otte Kolonier, som stadig vovede ved nye Emigranternes Ankomst, bleve i Løbet af nogle faa Aar Utah-Skandinavernes fornemste Nybygder.

Først holdt man sig paa Grund af Indianeruroligheder til Byerne, men senere, da Indianerkrigene ophørte, byggede mange paa deres Grunde udenfor Byerne, og saaledes er hele Sanpete-Dalen nu fra Ende til anden fyldt med Byer og Gaarde. Mange af de første Pionerer ere for længe siden døde, og deres trætte Legemer hvile i Jordens Skjød, men deres Børn og Børnebørn besidde Fædrenes Gaarde og Bytomter. Paa de allerfleste Forretningshuses Skilte læser man skandinaviske Navne, og uange andre Ting høre Vidnesbyrd om, at de fleste Beboere i Sanpete-Dalen ere af nordisk Herkomst. I Lørdags og Søndags overværede jeg Stabskonferencen i Moroni for Nord-Sanpete Stab, og det var interessant at bemærke, at næsten alle Brødrene, som aflagde Rapporter i Konferencen, havde skandinaviske Navne.

Efter Konferencen gjorde jeg i Forening med Præsident Christian N. Lund en Rundrejse i Staven; i næsten alle Kolonierne vare Biskopperne Skandinaver. I de større Byer, hvor vi holdt Forsamlinger, vare Størsteparten af Tilhørerne ogsaa Skandinaver. Intet Sted i Utah har Befolkningen lagt større Venlighed for Dagen under lignende Omstændigheder end i Sanpete-Dalen. Intet Sted i hele Staten findes forholdsvis bedre Skolehuse, Forsamlingshuse og private Boliger end her. I Ephraim er man i Færd med at opføre den prægtigste Akademibygning, som hidtil er bygget i Utah. Manti Tempel, som ligger saa skønt paa en Bakke midt i Naturens Favn, og som hovedsagelig blev opført af skandinaviske Arbejdere, er en smuk Prøve paa Bygningskunst. Et nyt Tabernakel er for nylig bleven indviet i Manti, og et lignende, dog knap saa stort, er under Opførelse i Spring City. To Jernbaner ere anlagte gennem Dalen og sætte alle Byerne i Sanpete County i bekvem Forbindelse med den ydre Verden. Sanpetes Telegraf- og Telefonsystem er fortrinligt, og Manti, Moroni, Fountain Green, Spring City og Mt. Pleasant have nylig faaet elektrisk Belysning; om nogle saa Uger vil Fairviews Beboere faa det samme.

Høsten i Sanpete-Dalen var særdeles god i Aar, og derfor var der ogsaa i Ualmindelighed Glæde og Tilfredshed blandt Befolkningen; den var taknemlig mod Gud, som faa rigeligt velsignede deres Fædre, og som nu udgyder sine Velsignelser over Børnene. Nord-Sanpete Stab bestaar af elleve organiserede Wards (Sogne eller Distrikter), nemlig Mount Pleasants nordlige og sydlige Ward, Spring City, Chester, Wales, Freedom, Fountain Green, Moroni, Fairview, Milburn og Indianola. Sidstnævnte Koloni er beliggende i Thistle-Dalen nord for Sanpete-Dalen. Nord-Sanpete Stabs Præsidentklub bestaar af tre Skandinaver, Chr. N. Lund, Peter Matson og George Christensen, som alle bo i Mt. Pleasant. Næsten alle Medlemmerne af Højrådet og sex af Stavens elleve Biskopper ere af skandinavisk Herkomst. Skandinaviske Møder afholdes i de fleste Kolonier, og i Spring City, hvor Ældste Jens Christensen præsiderer ved Møderne, findes der et skandinavisk Sangkor, der kan maale sig med et hvilket som helst Kor af samme Slags i Klippebjergene.

Erhold Guds Aand.

Tale af afdøde Præsident Wilford Woodruff.
(Fortsat fra Side 32.)

Anden Hovedinddeling: Hvad der angaar Nødvendigheden af den Helligaand.

Vidnesbyrd af Joseph Smith.

En Morgen, medens vi vare i Vinterkvarteret, sagde Brigham Young til mig og nogle af Brødrene, at Joseph Smith havde besøgt ham den foregaaende Nat. Jeg spurgte ham, hvad han havde sagt. Han svarede, at Joseph Smith havde paalagt ham at formane Folket til at leve saaledes, at de kunde erholde den Helligaand, da de behøvede den for at styrke sig til at udføre deres Gjerning her paa Jorden.

Jeg vil omtale lidt af min Erfaring i denne Retning. Joseph Smith besøgte mig meget efter sin Død og lærte mig mange vigtige Principer. Den sidste Gang, han besøgte mig, var i en Storm paa Søen; det var paa min Rejse til England, da jeg sidste Gang skulde præsidere over Missionen. Mine Rejsefæller vare Brødrene Leonard W. Hardy, Milton Holmes, Dan Jones, en anden Broder, min Hustru og to andre Kvinder. Vi havde sejlet i stærk Storm i tre Dage og bleve drevne tilbage. Omfider bad jeg mine Rejsefæller om at gaa med mig ind i Kahytten og bede Herren om at forandre Vinden. Jeg nærede ingen Frygt for, at vi skulde forlise, men jeg habede Tanken om at drives tilbage til New-York og vilde helst fortsætte Rejsen. Vi bad Alle den samme Bøn, gif derefter op paa Dækket, og i mindre end et Minut var det saa stille, som om en Mand havde sonderhugget Vinden med et Sværd, og man kunde have kastet et Lommestørklæde ud, uden at Vinden havde bevæget det. Den følgende Nat blev jeg besøgt af Joseph og Hyrum Smith, og Profeten forelagde mig mange vigtige Principer, blandt andet, at vi skulde stræbe efter Guds Aand, da vi alle behøvede den. Han fortalte mig ligeledes, hvad de Lov skulde gjenneengaa her paa Jorden for Menneskens Søns Tilkommelse, og hvad deres Belønning skulde blive; men dette blev af en eller anden Grund taget bort fra min Erindring. Ikke desmindre veed jeg, at den var meget herlig; men der vilde ogsaa blive fordret meget af os.

Joseph Smith vedblev at besøge mig og Andre indtil en bestemt Tid; da ophørte hans Besøg. Sidste Gang, jeg saa ham, var han i Himlen. I et Nattefyn saa jeg ham staa ved Templets Dør i Himlen. Han kom frem og talde til mig, men sagde, at han kunde ikke vedblive at tale med mig, da han havde Hastværk. Den næste Mand, jeg mødte, var Fader Smith; han havde heller ikke Tid til at tale med mig. Derefter mødte jeg et halvt Duzin andre Brødre, som havde indtaget fremragende Stillinger her paa Jorden; heller ingen af dem havde Tid til at tale med mig. Det forundrede mig. Omfider saa jeg Profeten igjen, og det blev mig forundt at gjøre ham et Spørgsmaal. „Nu,“ sagde jeg, „jeg ønsker at vide, hvorfor du har Hastværk. Jeg har hastet alle mine Dage; men jeg troede, at mit Hastværk vilde ophøre, naar jeg indgif i Himmels Rige, dersom jeg nogensinde naaede det Maal.“ Joseph svarede: „Jeg skal sige dig,

Broder Woodruff! Enhver Husholdning, der har holdt Præstedømmet paa Jorden, og som er gaaet ind i det celestiale Rige, har haft et vist Arbejde at udføre for at gjøre sig rede til at gaa tilbage til Jorden tilligemed Frelseren, naar han skal komme og regjere paa Jorden. Enhver Uddeling har haft tilstrækkelig Tid; men det have vi ikke. Vi ere i den sidste Uddeling, og der skal udføres saa meget Arbejde, at vi maa haste for at faa det fuldført." Denne Forklaring var naturligtvis tilfredsstillende, men det var en ny Lærdom for mig.

Vidnesbyrd af Præsident Brigham Young.

Præsident Young besøgte mig ligeledes efter sin Død. En Gang, da jeg var paa Vej til at overvære en Konference, saa' jeg i et Syn ham og Heber C. Kimball komme kjørende ved min Side i en prægtig Vogn, forspændt med smukke, hvide Heste. Han gjentog for mig, hvad Joseph Smith havde sagt til ham i Vinterkvarteret, nemlig, at vi skulde formane Folket til at stræbe efter Guds Aand. Han sagde: „Jeg ønsker, at I skulle lære Folket at trage efter Guds Aand; thi uden den kunne I ikke opbygge Guds Rige.“ Dette er, hvad jeg ønsker at lære mine Brødre og Søstre i Dag.

Værdien af den Helligaand sammenlignet med den af Englebetjening.

Enhver Mand og Kvinde i denne Kirke skulde bestræbe sig for at erholde Guds Aand. Vi omgives af onde Aander, som stride mod Gud og mod Alt, hvad der tjener til at opbygge hans Rige, og vi trænge til Herrens Aand, for at vi kunne overvinde disse Indflydelser. Herrens Aand har ledsaget mig i min Virksomhed, og enhver Mand, som har arbejdet trofast i Bingen for Guds Sag, har været i Besiddelse af den Aand. Jeg har henvist til den Englebetjening, som er bleven mig forundt. Hvad udrettede disse Engle? En af dem underviste mig angaaende de Tegn, som skulde gaa forud for Menneffens Søns Tilkommelse. Andre kom og reddede mit Liv. Hvad saa? Saa vendte de sig bort og forlode mig; men hvorledes er det med den Helligaand? Den vil ikke forlade mig, dersom jeg udfører mine Pligter. Den forlader intet Menneffe, som udfører sine Pligter. Vi have forstaaet dette hele Tiden. Joseph Smith formanede ved en vis Vejlighed Broder John Taylor til at bestræbe sig for at erholde Guds Aand og følge dens Vejledning, og han tilføjede, at den vilde være en Aabenbarings Kilde for ham. Alt, hvad jeg har udført i denne Kirke, er udført efter det Princip; thi Herren har velsignet mig med den Aand. Guds Aand har hvistet til mig, hvad jeg skulde gjøre, og jeg har rettet mig derefter.

Den Helligaand som en Vejleder i Missionsarbejdet.

Paa den Tid, da Frasaldet fandt Sted i Kirtland, kunde Joseph Smith, naar han mødte en Mand, vanskeligt uden ved Guds Aand kjende, om det var en Ven eller Fjende. De fleste ledende Mænd vare imod ham. Midt i dette Mørke hvistede Guds Aand til mig: „Vælg dig en Medarbejder og gaa til Fjog Island.“ Jeg kjendte ikke mere til Fjog Island end til Planeten Kolob; men Herren befalede mig at rejse der-

til, og jeg gjorde saa. Jeg valgte Jonathan H. Hale til Medarbejder, og han rejste med mig. Vi prædikede Evangeliet der, fordrev nogle onde Aander og udførte nogle Mirakler. Derefter rejste jeg over Ontariesøen til Connecticut, hvor min Fader levede, forkyndte Evangeliet der, døbte ham, min Stedmoder, Søster, Onkel og Niece og oprettede en Gren. Jeg havde indtil den Tid ikke set nogen af mine Slægtninge, siden jeg annammede Evangeliet. Med een Undtagelse vare alle Medlemmerne i den Gren beslegtede med mig, og denne ene var en metodistisk Klasselærer, som logerede i min Faders Hus. Alt dette blev lovet mig af den gamle Fader Smith, da han velsignede mig. Jeg udførte ogsaa ved Guds Belsignelse et godt Arbejde paa Fox Island, og næsten et Hundrede Medlemmer rejste derfra til Zion paa den Tid, da de Hellige bleve drevne fra Misfouri til Illinois.

Hvorledes den Helligaand aabnede den engelske Mission.

Saaledes har det været i min hele Livstid. Naar jeg havde besluttet at udføre Noget, og Herren ønskede, at jeg skulde udføre noget Andet, maatte han sige mig det. Da vi bleve sendte til England, skete det ifølge Aabenbaring. Jeg og Broder Alfred Gordon gik til Staffordshire Pottemagerierne. Vi udførte et prægtigt Arbejde, døbte næsten hver Aften, og jeg syntes, det var den bedste Mission, jeg havde haft. Jeg afholdt en Aften Møde i Hanley, i en stor Sal, som var overfyldt. Guds Aand hvilede paa mig, og jeg sagde til Folket, at det vilde blive mit sidste Møde med dem for længere Tid. Efter Mødet spurgte de, hvor jeg skulde gaa hen; jeg svarede, at jeg vidste det ikke. Den næste Morgen bad jeg Herren om at tilkjendegive for mig, hvad han ønskede. Han svarede kort: „Gaa Syd paa.“ Jeg rejste derpaa 80 engelske Mil med Postvognen til John Benbows Hjem i Herfordshire. En halv Time efter min Ankomst vidste jeg nøje, hvorfor Herren havde sendt mig. Nogle Folk der havde bedet Herren om den gamle evangeliske Orden. De ventede paa det Evangelium, som Jesus og Apostlene forkyndte. Følgen blev, at jeg døbte 600 Personer den første Maaned, jeg opholdt mig der, og i otte Maaneder indlemmede jeg atten Hundrede Personer i Kirken. Hvorfor? Fordi Folket her var beredt for Evangeliet, og Herren sendte mig for at udføre Arbejdet. Jeg har altid følt det som en Pligt at give Herren Gæren for, hvad Gødt jeg har udført; thi jeg har anerkjendt, at det var ved hans Kraft, det blev udført.

Den Helligaand som en Styrrer i andre Sager.

Da jeg efter min Pioner-Rejse kom tilbage til Vinterkvarteret, sagde Præsident Young: „Broder Woodruff! jeg ønsker, at du skal tage din Hustru og dine Børn med dig og drage til Boston og forblive der, indtil du har samlet de Hellige i New-England og Canada og sendt dem til Zion.“ Jeg gjorde, som han ønskede. Det tog mig to Aar at samle dem alle; og jeg bragte de sidste i et Kompagni. Vi ankom til Pittsburg ved Aftenstid, og jeg saa' en Damper, som gjorde sig rede til Afsejling. Jeg traadte strax op til Kaptajnen og spurgte, om han var færdig til at afsejle. Han svarede ja og meddelte, at der var 250 Pas-

sagerer. Jeg spurgte, om han endnu havde Blads til 100; han svarede ja, hvorefter jeg tilføjede, at vi ønskede at rejse med. Neppe vare disse Ord undslupne mine Læber, før Guds Aand sagde til mig: „Gjør det ikke; ingen af Kompagniet skal gaa ombord paa det Dampskib.“ Det var nok; jeg havde lært at kjende Aandens Røst. Jeg vendte om og sagde til Kaptajnen, at jeg havde besluttet at blive tilbage foreløbig. Dampskibet afsejlede i den mørke Nat, men kom ikke langt, før der udbrød Ild ombord, og Alle omkom. Samme Skjæbne vilde sandsynligvis have ramt os, dersom jeg ikke var bleven advaret.

Jeg omtaler disse Ting, fordi jeg ønsker, at I skulle erholde Guds Aand. Alle Israels Væbter, baade hjemme og ude, behøve denne Aand. En Gang, medens jeg var i Østen, førte jeg ind i en Mands Gaard i Indiana. Broder Orson Hyde var allerede ankommen og havde sat sin Vogn ved Indgangen, og jeg satte min Vogn ved Siden af hans og båndt mine Muldyr ved en Eg. Min Hustru og mine Børn vare med mig i Vognen. Vi havde neppe lagt os til Ro, før den Helligaand sagde, at jeg skulde staa op og flytte min Vogn. Jeg rejste mig strax, og min Hustru spurgte, hvorfor jeg stod op; jeg svarede, at jeg vilde flytte Vognen. Hun spurgte om Aarsagen. Jeg svarede, at jeg vidste det ikke. Jeg flyttede Vognen omtrent 40 Favne, saa' mig om og gik derpaa til Ro igjen; da sagde Aanden til mig, at jeg skulde staa op og flytte mine Muldyr, hvilket jeg ogsaa gjorde, og før 20 Minuter vare hengaaede, kom der en Hvirvelvind, der blæste Egen om, og den faldt just, hvor min Vogn havde staaet. Ved at lytte til Aandens Tilhvijsning undgik vi Døden.

Talens Hovedkonklusion.

Det var ikke en Engel, der udpegede disse Farer for mig; men det var den Helligaand, og det er den Aand, som vi maa besidde for at udføre Guds Hensigter. Af alle Gaver er den den mest nødvendige. Jeg har følt mig tilskyndet til at belære de Sidste-Dages Hellige angaaende dette Princip. Vi ere omgivne af Fjender, Mørke og Fristelser, og vi trænge til Guds Aands Vejledning. Vi skulle anraabe Herren, indtil vi komme i Besiddelse af Talsmanden den Helligaand. Den blev lovet os ved Daaben. Den er Sandhedens, Lysets og Aabenbaringens Aand, og den kan være med os alle.

Maa Gud velsigne eder, Brødre og Søstre. Jeg glæder mig ved at være iblandt eder. Der er kun saa iblandt eder, der ere saa gamle, som jeg. Hvorlænge jeg skal forblive i dette Land, veed jeg ikke; men medens jeg er her, ønsker jeg at gjøre det Gode, som jeg kan. Disse Principer have beskæftiget mit Sind meget. Dersom vi tragte efter Guds Aand, ville vi ikke have nogen Udestaaelser iblandt os; ingen Splid, saalænge den dvæler hos os. Maa Gud velsigne eder. Amen.

Christiania Skriftforeninger.

Konferencepræsident J. A. Hendrickson i Christiania skriver til os:

„Det vil forhaabentlig være af Interesse for mange af „Stjernens“ Læsere at høre lidt om vore unge Brødres og Søstres Virksomhed med Skriftuddeling her i Grenen.

Der er en Unge Mænds Skriftforening med ialt 15 Medlemmer; de unge Søstre have ligeledes deres Skriftforening med ialt 31 Medlemmer. Disse Foreninger bleve organiserede for nogle Aar siden, hver med en Præsident og to Raadgivere, og de have udført en stor og god Virksomhed ved at udele Bøger og Skrifter til Byens Befolkning.

Da det maaste vil være en Spore for andre Konferencer til at oprette lignende Foreninger, hvor saadanne ikke allerede findes, meddeler jeg her en lille Oversigt over Virksomheden for 1903.

De unge Brødre have besøgt 1,800 Familiers Hjem og gratis udspremt 2,498 Skrifter, de have folgt 179 Bøger og holdt 404 evangeliske Samtaler. De unge Søstre have besøgt 7,151 Familiers Hjem og gratis udspremt 6,238 Skrifter; de have folgt 221 Bøger og holdt 226 evangeliske Samtaler.

Da det ogsaa kan være af Interesse især for „Stjernens“ norske Læsere at høre disse Medlemmers Navne, hidsette vi dem her:

Hans M. Nordlie, Rudolf Stokjet, Alf. Kolstad, Christian Johansen, Alf. Gulbrandsen, Guttorm Nielsen, Rudolf Nielsen, Lorange Svendsen. Alfred Gjerdum, Thorleif Knapaus, Hans Gjevik, Nils C. Ruftad, Ole Olsen, Severin Jakobsen og Theodor Pedersen.

Camilla Christensen, Alma Andersen, Anna Ottesen, Olga Johansen, Gina Johansen, Therese Jensen, Hannah Hansen, Wilhelmine Carlsen, Hilda Evensen, Dagmar Larsen, Martha Johansen, Dagny Verdahl, Betze Lindbo, Betze Myhre, Oline Fosb, Wendla Lundquist, Lagertha Hermanen, Sigrid Svendsen, Jennu Verdahl, Ragnhild Christopherson, Jennu Hansen, Louise Sandberg, Gusta Gutormsen, Maren Larien, Nora Fosb, Betzy Jensen, Agrid Oppegaard, Johanne Moen, Ovidia Olsen, Martha Hoffstetter og Gustava Gudmundsen.

Ved et nylig afholdt Møde bestemte alle de Unge sig til i det nye Aar at virke endnu mere end i det foregaaende. Vi have her paa Kontoret udsat Præmier for de tre, som sælge og udsprede de fleste Skrifter og Bøger i Løbet af de kommende tre Maanedere.

Skriftforeningernes Arbejde bliver i Reglen udført om Søndagen.”

Indhold:

Nødvendigheden af Evangeliets Gjen-		Bestikkelse	42
givelse	33	Forstøttelse	42
Joseph Smith den Mormon-Profet	37	Utah-Nyheder	42
Redaktionelt:		Erhold Guds Naad	44
En højele Lov	41	Christiania Skriftforeninger	48